

Най-напредъ Ванко отвори очи, погледна гредитѣ на сайванта и се сепна. „Време е“, рече си той, седна на леглото и започна да мига често-често. Широкиятъ дворѣ бѣше оживенъ вече. Чудно слънце заливаше земята. Кокошкитѣ кръкаха весело и тичаха около кладенеца. И чакъ когато стана и слѣзе долу, той прехапа изпрѣхналата си устна.

— Ами днеска ще ходимъ на училище!

Майка му мина край него съ запретнати ржкави и съ менче въ ржка, поспрѣ се и го погледна:

— Защо си станалъ толкова рано, камбаната още не е ударила!

— Ами теличката, мамо?

— Ще я изпратимъ съ говедаря, — отвърна майка му спокойно и тръгна бързо къмъ

кочината, дето прасето квичаше и се въртѣше недовошно.

И чакъ сега Ванко разбра, че днесъ ще се раздѣлятъ съ кроткото добиче. Свършиха се хубавитѣ лѣтни дни, свършиха се палавитѣ полски игри, нѣма вече да тичатъ изъ ниви и ливади, да газятъ тръни и стърнища, да се катерятъ по дърветата и да се люлѣятъ на широкитѣ здрави клони. И мжа сви сърдцето му.

Имаше още много време, докато удари училищната камбанка, но Ванко бѣше свикналъ да става рано. Той мина задъ кжши, дето въ единъ тѣсенъ жгълъ вързваха презъ лѣтото добитъка.

Теличката лежеше. Тя бѣше бѣличка, чистичка, съ малки, свѣтли остри рогчета. Преживяше. Както го видѣ, че отива къмъ нея, тя стана пѣргово,